

SENTÈNCIA 05-96 DE 3 D'ABRIL DE 1996

Homicidi.- Encobriment responsable.- Manca de denuncia a les autoritats d'un fet delictiu.- Narració dels fets.- Error en l'apreciació de la prova.- Presumpció d'innocència.- Atenuants de dominació i penediment espontani.- Responsabilitat civil.

Ponent: M.I. Sr. Yves PICOD.

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que el M.I. Tribunal de Corts va dictar sentència en la present causa i rotlle amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem Joan "M.T., com encobridor responsable d'un delictu "major d'homicidi de l'article 180 del Codi Penal, fent-se "aplicació dels articles 23 i 53 a la pena de SIS ANYS DE "PRESÓ i pagament de les despeses processals causades.

"Així mateix es condemna Júlia M.L. i Josep Mª V.C. com autors responsables del delictu menor "de no denunciar a les autoritats un fet delictiu de "l'article 283 del Codi Penal, fent-se aplicació dels "articles 23 i 53 a la pena de TRES MESOS DE PRESÓ i al "pagament de les despeses processals causades.

"En concepte de responsabilitat civil condemnem Joan M. "T. a pagar a:

"-Ghislaine R. la quantitat de DOS MILIONS CINC-CENTES MIL (2.500.000.-) PESSETES en concepte de perjudici "moral i la de SIS CENTES DOTZE MIL CINC-CENTES SEIXANTA "VUIT (612.568.-) PESSETES, per despeses funeràries.

"-Karen R. la quantitat de DOS MILIONS CINC-CENTES "MIL (2.500.000.-) PESSETES, en concepte de perjudici "moral.

"-Jacqueline G. la quantitat de DOS MILIONS "(2.000.000.-) DE PESSETES, pel mateix concepte.

"-Marielle G. la de UN MILIÓ (1.000.000.-) DE PESSETES, "també pel perjudici moral.

"-Corinne G. la de UN MILIÓ (1.000.000.-) DE PESSETES, "pel mateix concepte."

II.-RESULTANT: que la defensa de Joan M.T. fonamenta el seu recurs en els següents motius:

-art. 3.4 del Decret de 13 de juliol de 1.990, per no contenir la Sentència la narració precisa del fet o fets que es considerin provats o no tenir fonamentació jurídica.

-art. 3.5 del mateix Decret, per error en l'apreciació de la prova o per violació del dret a la presumpció d'innocència.

-art. 3.9, per infracció de les normes relatives a la responsabilitat civil establerta en la Sentència.

En primer lloc, fa remarcar en el seu escrit que no apareix recollit en la Sentència que la mort d'Alain G. es produeix en dues fases: en la primera el difunt va rebre set trets de P. i en la segona dos trets més. Després de la primera fase, M. va intentar arrossegat el cos i donant-se compte que G. encara vivia i gemia va demanar ajuda al propi P. amb la intenció de curar a G..

En segon lloc, fa observar que el Tribunal de Corts no va tenir en suficient consideració les conclusions del psiquiatra, Dr. Cabeza el quin va explicar clarament la relació de submissió i de por que tenia M. amb P.. Nonobstant el Tribunal no va admetre aquesta relació com a eximent total o parcial de responsabilitat penal.

En tercer lloc, considera que el Tribunal no va prendre en consideració la real col·laboració de M. amb la Policia, a partir del moment on se li garanteix la protecció de la seva família contra represàlies eventuais de P.. Aquesta col·laboració va permetre a la Policia de detenir a P. i de reconstruir els fets que posteriorment s'han acreditat com a certs.

Per últim, la defensa fonamenta el seu recurs en una infracció de les normes relatives a la responsabilitat civil -En efecte pretén que l'autor material de la infracció ha de ser el que realitza el dany moral i material als parents de la víctima-. Per altra part, estima que el lligam de filiació de G. amb Karen R., filla de la seva concubina no és cert.

Sol·licita en conseqüència es condemni a Joan M. T. a la pena de quatre anys de presó, part condicional i que es declari no responsable civil al processat.

III RESULTANT: que el Ministeri Fiscal fonamenta el seu recurs en dos motius: error en l'apreciació de la prova i infracció de norma penal substantiva. Els dos motius fan referència a l'apreciació per part del Tribunal de Corts de dos circumstàncies atenuants de l'article 23 del Codi Penal (situació de dominació i penediment espontani) que a criteri del Ministeri Fiscal no ha quedat acreditat de la prova practicada que concorressin en el processat Joan M.T.

Sol·licita la revocació parcial de la Sentència objecte del recurs i que se'n dicti una altra en la que es condemni a M. com encobridor d'un delictes d'homicidi sense la concurrència de circumstàncies atenuants de responsabilitat penal a la pena de vuit anys de presó. Impugna per altra part, els tres motius de recurs del M..

IV RESULTANT: que les parts civils representades pel Lletrat Antoni MORELL MORA, demanen la confirmació de la Sentència recorreguda.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: que la Sentència recull com a fet provat que Jaume P. va sortir del bosc disparant repetidament contra el cos d'Alain G. un total de set trets (...) i li disparà dos trets més a boca de canó (...) que li produïren la mort immediata.

Que aquesta relació dels fets queda acreditada per les declaracions de Joan M. i sobretot per l'informe pericial resultant de l'autòpsia practicada al cadàver.

Que la demanda d'ajuda per part de M. entre les dues fases no es pot considerar com un fet provat, perquè resulta únicament de unes manifestacions que va efectuar M. al contestar a preguntes formulades per la defensa.

Que, com ho manifesta el Ministeri Fiscal, no es pot apreciar com a fet provat una de les múltiples versions que va donar el processat.

Que en conseqüència la Sentència recorreguda conté una narració precisa i objectiva dels fets provats.

II.-CONSIDERANT: que la situació de por insuperable invocada per la defensa per justificar una aplicació de l'article 19 del codi Penal no queda acreditada per fets.

Que en efecte, si el psiquiatra va qualificar la relació entre P. i M. com una relació de mandant a mandat, el Doctor Cabeza no va examinar a P. i va limitar-se a emetre hipòtesis sobre les relacions entre els dos protagonistes.

Que de totes maneres, un dictamen pericial no pot vincular el Tribunal que el té de valorar en un conjunt global de fets i indicis.

Que el Tribunal de Corts va fer referència a les conclusions del Dr. Cabeza, estimant de manera adequada que la relació de dominant a dominat no desemboca forçosament sobre l'abolició pel segon de qualsevol facultat volitiva.

Que a més a més, queda demostrat que Joan M. va actuar després del crim de manera més tranquil·la que el propi assassí, visitant amics, jugant i mirant la televisió.

Que els fets provats revelen que entre P. i M. existia una relació de camaraderia, incompatible amb una situació de temor i dominació.

Que en conseqüència cap cas d'eximent parcial o total queda acreditat.

III.-CONSIDERANT: que els jutjadors van estimar que aquesta personalitat feble i covard ha d'integrar-se en els casos de circumstàncies atenuants de l'article 23 del codi Penal; que van apreciar també en l'actuació posterior de M. una circumstància atenuant de penediment prevista per l'article 23 del Codi Penal.

Que el Ministeri Fiscal considera que no es pot apreciar com circumstància atenuant el sol fet que el processat presentés una personalitat feble i influenciable; que afegeix que el penediment espontani contemplat en l'article 23 com una circumstància atenuant no pot sorgir amb posterioritat a la detenció d'un processat com presumpte inculpat.

Que si les observacions crítiques del Ministeri Fiscal són totalment fonamentades, no poden tenir conseqüència en la pena fixada, donat que per l'apreciació de la pena s'ha de prendre en consideració el conjunt dels criteris definits pels articles 23 i 53 del Codi Penal.

Que les circumstàncies de fet i de personalitat, descrites de manera precisa en la Sentència, permetien al Tribunal fixar una pena moderada de sis anys de presó, sense aplicar el màxim previst per la pena d'encobriment.

IV.-CONSIDERANT: que l'article 66 del Codi Penal estableix que tota persona responsable penalment d'un delictes o contravenció ho és també civilment.

Que l'article 70 del mateix Codi preveu que la responsabilitat civil derivada d'un delictes o una falta tindrà sempre caràcter solidari entre cadascuna de les categories dels condemnats i que la responsabilitat subsidiària es farà efectiva en primer lloc contra el patrimoni dels autors, després contra els dels còmplices i finalment contra els dels encobridors.

Que es desprèn dels dos articles que tot responsable penal d'una infracció penal ha de respondre civilment, qualsevol que sigui el seu grau d'implicació en els fets, que sigui autor, coautor, còmplice o encobridor.

V.-CONSIDERANT: en fi que es desprèn dels elements aportats en autes que Karen R. és la filla de la víctima, encara que no l'hagués reconegut. Que en efecte té la "fama" el "tractatus" de filla, sense tenir el "nomen". Que l'absència de lligam jurídic no pot tenir conseqüència a nivell de la responsabilitat civil.

Que el Tribunal de Corts no va violar en conseqüència les regles substantives de responsabilitat civil.

Vist la legislació vigent, i els Usos i Costums aplicables a la present causa,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia
d'Andorra,

D E C I D I M

1- Desestimar el recurs de suplicació interposat per
Joan M.T..

2- Desestimar el recurs de suplicació interposat pel
Ministeri Fiscal.

3- Confirmar íntegrament en tots els seus
pronunciaments la Sentència recorreguda de data 22-11-95,
dictada pel M. Iltre. Tribunal de Corts.

4- Imposar al recurrent les despeses causades pel
recurs de suplicació.

5- Manem que la causa sigui retornada al Tribunal de
procedència, amb certificació de la present resolució, pel
seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament
jutjant, ho manem i signem.